

TŘETÍ NA ŘADĚ

ALLISON BRENNANOVÁ

Devět dní. Tři oběti. Jeden vrah.

metafora

Nález těla mladé ženy spouští
v městečku Liberty Lake vlnu chaosu
a paranoi. Způsob zabití odpovídá
tzv. Trojkovému vrahovi, který za sebou
nechává vždy tři oběti v rozestupu tří
dnů – a tohle je začátek nového cyklu.
K případu je přidělen nově vzniklý útvar
pro vyšetřování zločinů v odlehlých
oblastech. Hon na zabijáka začíná.
A hodiny tikají.

„Tak děsivé, že se budete bát zhasnout.“

– Catherine Coulterová,
autorka knih *Bludiště* a *Terč*

„Thrillerová jízda, která vás udrží napjaté
a nebudete ji moct dát z ruky.“

– Marcia Clark, autorka knih
Snap of Judgement a *Blood Defense*

Allison Brennanová

TŘETÍ NA ŘADĚ

Přeložila Lucie Gurrick

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE THIRD TO DIE © 2020 by Allison Brennan

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S. A.

Translation © Lucie Gurrick, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

ISBN 978-80-7625-458-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-457-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-058-1 (print)

*Tato kniha byla napsána pro
Dana Conawaye, mimořádného agenta,
který si ji zamiloval od samého počátku.
Do třetice všeho dobrého.*

1

Středa, 3. března
Liberty Lake, Washington
00:09

Byl potřísněný teplou krví.

Paže až po lokty promočené. Skvrny všude na oblečení. Nůž – to ostří, díky němuž byla nastolena spravedlnost – držel podél těla v ruce chráněné rukavicí.

Cítil se dobře. Hodně dobře.

Už byl skoro hotový.

Vrah zíral do černého prostoru před sebou, uvnitř něj se rozlilo ticho a tma, stejné jako tato noc. Voda jemně poplácávala břehy jezera. Slabounké šuš, šuš, šuš, jak se vlnky valily nahoru a dolů na břeh, poháněné jemným větrem.

Vdechl studený vzduch; vydechl teplou páru.

Klidný. Soustředěný.

Ve chvíli, kdy zvuky a chlad pronikly jeho podvědomím, zahájil akci. Bylo by hloupé zdržovat se tady, přestože je hluboká noc.

Opatrně položil nůž na velký kámen, pak se svlékl. Bunda. Svetr. Tričko. Nacpal všechno do pytle. Sundal si boty. Ponožky. Kalhoty. Trenýrky. Šup s tím do pytle. Neměl teď na sobě nic než rukavice. Pytel zauzloval, potom popadl nůž a několikrát ho propíchl. Na tak hubeného člověka hodil nůž daleko do vody s nečekanou silou. Neviděl, kam až dopadl; žblunknutí skoro ani neslyšel.

Pytel s věcmi potopil. Držel ho pod ledovou vodou, dokud celý nenasákl. Pak ho vytáhl a roztočil se jako při hodů diskem. Pytel vyletěl a s hlasitým cáknutím se ponořil.

Jestli to policajti najdou, o čemž silně pochyboval, voda zničí všechny důkazy. Všechno to oblečení, i boty a spodní prádlo, koupil v obchodáku už dávno předtím. V jiném městě. Měl je na sobě jen jedinkrát. Dnes večer.

Přestože nechtěl, aby se jeho DNA ocitla v evidenci, nijak ho neděsilo, kdyby ji policajti objevili. Nevěděli by, komu patří. Jeho DNA nikde v systému není. Předtím už mnohokrát zabíjel, ale dosud ho se žádnou z těch vražd nikdo nespojoval. Byl hrozně chytrý – mnohem víc než poldové a stoprocentně chytřejší než oběti, které si tak pečlivě vybíral.

I tak bude raději opatrný. Důsledný. Raději nesmí s ničím počítat. Jak to říkal jeho táta?

Jen aby ses nepřepočítal.

Zamračil se. Kvůli tátovi tohle přece nedělá, i když by to pro něj bylo velké zadostiučinění. Dělal to *pro sebe*. Pro *své* zadostiučinění. Byl jen *krůček* od dokončení složitěho plánu, který zosnoval už před lety. Nemohl se dočkat. Už za šest dnů, 9. března, bude pomsta dokonána.

Nejhoršího z provinilých si nechával na konec.

I tak doufal, že by měl táta radost. Postaral se přece o všechno, na co byl on příliš velký slaboch. Napravil všechny ty křivdy, které prožili. Copak táta tolikrát nemluvil o tom, že by ti lidé měli trpět? Copak nemluvil o tom, že jsou to hlupáci?

„Tenhle systém je na hovno! Jsme sami proti všem, synu. Oni si myslí, že vědí všechno. Jako by měli na všechno odpověď. Chtějí mi sebrat to, co mám, a nechat mě ve sračkách na ulici.“

Přesto si to všechno nechal líbit a nic s tím neudělal. *Nic!* Slaboch. Směšný, krutý slaboch.

Zhluboka dýchej. Soustřed' se. Všechno má svůj čas.

Všechno má svůj čas.

Vrah vyndal z batohu další pytlík. Stáhl si rukavice, vložil je do sáčku spolu s kamenem velkým jako pěst, zavázal na uzel a odhodil do jezera.

Byl stále nahý. Třásl se zimou, ale ještě nebyl hotov.

Rychle.

Vešel do vody, která byla snad ledovější než led. Udělal několik kroků, chodidla se mu bořila do drsného dna. Když byl ve vodě po kolena, potopil se celý. Hrudí se poškrábal o dno, ale byl tak zmrzlý, že bolest skoro nevnímal. Vynořil se s hlasitým výkřikem. Nemohl dýchat; nemohl myslet. Srdce mu bušilo o hrudní koš, bolavé z té ledové vody.

Ale byl naživu. *Kurva naživu.*

Potopil se ještě jednou. Dlaněmi si drhnul paže a obličej, aby mu někde nezůstala nějaká krev. Až se dostane domů, dá si horkou sprchu. Umyje se mýdlem a vydrbe ručníkem, aby se zbavil všeho, co se nesmylo v jezeře. V tuhle chvíli toho víc udělat nemohl.

Dvacet vteřin v té ledové vodě bylo skoro k nevydržení. Vyletěl nad hladinu, kašlal a třásl se tak moc, že skoro ani nedokázal přemýšlet. Naštěstí měl všechno předem naplánované, takže přešel na autopilota.

Z batohu vytáhl ručník a osušil se, jak nejlépe to šlo. Natáhl na sebe tepláky, mikinu a boty. Navlékl si nové rukavice. Na čtyřkolce byly možná nějaké stopy krve, ale nebyla to jeho krev, takže se nestresoval.

Ještě se na chvilku zadíval na temné, tiché jezero. Potom věnoval poslední letmý pohled tělu, které před ním leželo obličejem vzhůru. Necítil vůbec nic, protože ona nic neznamenal. Nebyla důležitá. Prostě jen malý pěšák v mnohem větší hře. Pěšák, kterého mohl bez zaváhání obětovat.

Pomyslel si, že by ho za tohle otec asi opravdu pochválil. Ale vlastně asi ne. Jen by kritizoval synovy počí-

ny. Brblal by, že to měl provést tak nebo tak, a pak by si otevřel další láhev chlastu.

Doufal, že táta hnije v pekle.

Naskočil na čtyřkolku a odjel do tmy.

2

Liberty Lake
7:30

Policejní detektiv Kara Quinnová byla technicky vzato na dovolené. Administrativní volno. Nepřijela do Liberty Lake z vlastní vůle. Neztropila kvůli tomuhle nucenému volnu šéfovi scénu jedině proto, že tak jako tak bylo načase navštívit babičku. Emily Dorseyová byla přes Vánoce nemocná a nemohla za Karou přijet do Santa Monicy jako každý rok od té doby, co se odstěhovala z Liberty Lake do Kalifornie. Takže tahle nařízená dovolená – administrativní volno – byla vlastně i dobrou záminkou pro cestu do Washingtonu.

Karu nikdo nedonutí vysedávat u televize a vylézat z postele až kolem oběda.

Neuměla relaxovat. Pořád se musela něčím zabývat. Čímkoliv.

Ledový ranní vzduch ji páčil v plicích, když absolvovala osmimílovou trasu kolem jezera Liberty. Dala si to už jednou, hned první den po příjezdu do Spokane. Druhý den se vypotila ve fitku a dneska zase pokoří těch osm mil. Vlastně byla venku mnohem spokojenější než uvnitř, bez ohledu na počasí.

Únorová vánice před pár týdny přinesla půl metru sněhu, ze kterého teď byla břečka. Jaro sice ještě nedorazilo, ale Kara si s radostí vychutnávala tyhle teplejší dny – jestli

se tedy tomuhle dá říkat teplo. Vlastně ji docela překvapilo, že jí tohle počasí zas až tak moc nevadí. Po dvanácti letech v L.A. čekala, že jí tu bude mnohem hůř. Samozřejmě že cokoliv je lepší než deset stupňů pod nulou jako tehdy v lednu, když odsud nadobro odjížděla, s maturitou v kapse a nadějí, že z ní bude dobrý polda.

Osm mil bylo pro Karu tak akorát. Byla sice zvyklá na kratší pětimílovky, ale ráda si občas pořádně dala do těla. Kdyby samu sebe nehecovala, nikdo jiný by to za ni neudělal, že?

Zastavila u značky čtyř mil, protahovala se a vypila půl láhve vody. Ranní slunce se třpytilo na hladině. Působilo to klidně a očištně. Když sem dorazila, nad jezerem a po celém okolí se povalovala nízká vrstva mlhy, ale jak slabé slunce začalo zahřívát vzduch, mlha se rozptýlila. Kaře to bylo skoro líto. Běhání v tom vlhkém oparu si opravdu užívala. Líbilo se jí, že zbytek světa není vidět. Když byla zabalená v té vlhké peřině, měla pocit, že je úplně sama na celé planetě. Kdysi se s tím svěřila jednomu ze svých dávných známostí a on prohlásil, že by si na té stezce v mlze připadal hrozně osamělý. Tehdy se jen usmála a nic mu nevyvracela. Popravdě řečeno, Kara samotu milovala.

Lidi většinou nestojí za nic.

Mlha se vrátí. Březen na severozápadním pobřeží Pacifiku? Pchá. Než odtud odjede, uvidí ještě hodně mlhy, sněhu a deště – jestli jí tedy šéf skutečně donutí tu zůstat celých čtrnáct dnů. Kara si pomaličku chystala pádné důvody pro svůj návrat, ale zdálo se, že dřív než po týdnu to nebude možné. To znamenalo, že tu musí vydržet ještě tři dny. Konečně se přestane vztekat kvůli téhle dovolené za trest a vymyslí, jak se dostat zpět ke své práci. Možná by se mohla prostě potichu vrátit do L.A. a ujmout se nenápadně nějakého případu. Třeba by si Lex ani nevšiml, že je zase na bojišti. Tak jako tak, určitě její dřívější návrat stejně očekává...

Karo, tohle je povinné předepsané volno, ne dovolená. Unáhlila ses. Zabíla jsi podezřelého.

Lexův hlas jí bušil v hlavě. Kéž by ho dokázala nějak umlčet.

Sníh, který se nakupil kolem břehů jezera, už skoro roztál. Zůstal jen na stinných místech, kterých se nedotkly sluneční paprsky. Takhle brzy ráno tu nikdo jiný neběhal. V letních měsících bývá v Liberty Lake díky turistům i dvojnásobné množství lidí, ale teď v březnu? Jenom místní. Žít v téhle díře by mohlo mít i své výhody. Třeba když prostě nemáš na nikoho náladu, nemusíš se s nikým vidět. Kara měla Los Angeles opravdu ráda, ale byly dny, kdy měla všudypřítomných davů plné zuby. Naštěstí v L.A. si nikdo nikoho moc nevyšmává, lidé se vlastně víceméně ignorují. Tohle Kaře vyhovovalo. Na střední v Liberty Lake se všichni motali do života druhým, jako by svých starostí neměli sami dost.

Kara nebyla zrovna nejspolečenštější, ale pokud to bylo nezbytné, dokázala se přemocet. Když bylo zapotřebí, dokázala být kýmkoliv. Byla to její práce.

Babička si přála, aby se Kara vrátila do Liberty Lake nadobro. Jestli byl na světě někdo, pro koho by Kara udělala cokoliv, byla to Em.

„Vždyť Spokane není daleko. Víím, že tam potřebují detektivy. Ten hodný policajt, co tě tenkrát nezavřel, když jsi zdevastovala auto toho chlápka. To bylo, ještě když jsi byla na střední, pamatuješ? Jeho máma se jmenuje Bridget, myslím. Jo, Bridget Maddoxová. Vždycky se na tebe vyptává. Říkala mi, že její syn o tobě občas mluví.“

Takhle se tady prostě žije. Lidi si bohužel pamatují všechno. Kara tehdy jednomu grázlovi prořezala pneumatiky a poničila kapotu za to, že zdrogoval a znásilnil její kamarádku. Na to, co udělal on, už se tu dávno zapomělo, protože nebyl důkaz. Nikdo ale nezapomněl na to, co tomu perverzákovi Kara provedla s autem.

Samozřejmě že si Kara pamatovala Briana Maddoxe.

Tenkrát dělal měšťáka v Liberty Lake. Nebýt jeho, provedla by mnohem horší věc než vandalismus. Tehdy jí řekl o tom, co je správné a co ne, o zločinu a trestu, víc než její rodiče. Nechtěl, aby odešla ze střední, ale jakmile si udělala maturitu, měla tu toho už dost. Maddox navrhl, aby zkusila testy na policejní akademii.

„Nechal jsem se přesunout do Spokane. Je tam pro mě víc příležitostí. A určitě by tam potřebovali policajtku, jako jsi ty. Na svůj věk máš úžasné instinkty, Karo. Trénink a výcvik a budeš hvězda.“

Stala se policajtkou díky Maddoxovi. Nevydala se stejnou cestou jako její rodiče, kriminálníci. V pubertě byla tak plná zloby. Zlobila se na všechny, včetně sebe sama. Teď si uvědomovala, že její vztek pramenil z toho, že nad svým životem neměla žádnou kontrolu. Měla pocit, že její život je nějaký vesmírný vtíp. Proč zrovna ona se narodila dvěma nejpitomějším a nejsílenějším lidem, kteří kdy počali.

Po víc než deseti letech života v milionovém městě, kde si tak moc zakládala na své anonymitě, se sem do tohoto sedmitisícového zapadáka nemůže vrátit. Liberty Lake a blízké Spokane stejně nikdy nepovažovala za svůj domov; v dětství vlastně neměla skutečný domov. Až do toho dne, kdy ji sem její matka odložila. To jí bylo patnáct let.

„Jen na pár měsíců, zlatíčko, než se postavíme na nohy.“

Jasně. Už ve chvíli, kdy to matce vypadlo z pusy, Kara věděla, že je to lež. Jako by snad její matka – nebo kdokoliv z těch jejích mizerných milenců, se kterými se po flakovala, když táta zmizel – byla schopná čehokoliv produktivního. Kara o svých rodičích slyšela, jen když něco potřebovali – peníze, místo na přespání, kauci. Zmetci. Oba dva. Pokaždé, když se objevili, dostala se do nějakých sraček. Kara zažívala ve své práci, kterou měla *opravdu* ráda, tolik sraček, že neměla sebemenší chuť zabývat se hnojem někoho jiného.

No ale ať to bylo tak nebo tak, Liberty Lake ve státě Washington bylo Kařiným domovem. Babičku Em milovala, i když byla trochu praštěná. To ona jí dala domov. I tak se Kara chystala vrátit do L.A., hned jak jí to šéf dovolí. Čím déle byla pryč od své práce, tím byla nervóznější a netrpělivější.

Co byla vlastně zač? Policistka v utajení – hrála si na všechny možné lidi, jen sama sebou nebyla. Takhle jí to vyhovovalo. Kým vlastně byla? Nejraději by byla někým jiným a na ty dva, kteří ji stvořili, by s radostí zapomněla.

Dala se zase do běhu, ale nedařilo se jí pořádně rozproudit krev. Všechny ty vzpomínky zjitřené návratem domů byly jako těžká závaží připevněná ke kotníkům. Měla by zaskočit do fitka a zmlátit jednu z těch boxovacích figurín. To jí vždycky zlepšilo náladu.

Uběhlo jen pár minut, když uviděla v blátě hluboké stopy pneumatik, vedoucí směrem k jezeru. Čtyřkolka – v pubertě je milovala. Ale proč by někdo kroužil kolem jezera? Je to tam samý balvan a keř. Jezdit se v tom moc nedá.

Něco svítivého upoutalo její pozornost. Neon? Co když řidič čtyřkolky přecenil své síly a vymlátil se tu?

Než zapojila mozek, ovládly ji policajtské instinkty. Zastavila, rozhlédla se kolem sebe. Nikdo tu nebyl. Stopy čtyřkolky šly zleva od stezky, potom přes ni a dolů směrem k jezeru.

„Haló! Je tam někdo? Stalo se vám něco?“

Její hlas se odrážel ozvěnou, ale jinak bylo úplně ticho.

Šla podél stop pneumatik, ruce připravené vytáhnout zbraň, kdyby to bylo nutné.

No tak dobře, Kara si uvědomovala, že je trochu divná – běhala s pistolí v bederáku. Lepší je být připravená než mrtvá, říkala si. Asi se nic nedělo, ale dole u jezera *něco* bylo. Neonové barvy jsou oblíbené u cyklistů a tu

ristů. Obzvláště na místech, kde by si vás v sezoně někdo mohl splést se zvěří.

Kromě ševelení lesa nezaslechla od chvíle, kdy si sem přijela zaběhat, žádný zvuk – žádný nákladák, čtyřkolka nebo skútr. Takže tyhle stopy byly minimálně hodinu staré. Bylo evidentní, že jsou čerstvé, v tajícím sněhu stále ostré. Z toho usoudila, že na ně ještě slunce nesvítilo, takže vznikly po včerejším setmění.

Stopy vedly téměř přímo k místu, kde Kara spatřila tu neonovou věc. Myslela si, že je to reflexní vesta, ale když se přiblížila, došlo jí, že je to mnohem menší – svítivé růžový stetoskop. Byl omotaný kolem krku mrtvé ženy v zeleném nemocničném mundúru.

Žena ležela na zádech, oči měla otevřené a skelné. Tělo roztažené na kamenité zemi pár kroků od vodní hladiny. Břicho měla rozřezané a krev z ran se vsákla do vlhké země pod ní. Obličej měla tak bledý, tak mladý, tak neživý, že Karu na chvíli zmrazilo. Zachvěla se. Potom se ovládla a pokusila se soustředit na místo činu. Uvědomila si, že v rukách drží zbraň. Nevzpomínala si, kdy ji vytáhla, ale tohle se poldům stává, když takhle bez varování uvidí mrtvolu – svalová paměť. Je tu oběť, to znamená, že existuje vrah; možná právě někde poblíž.

Potichu zkoumala okolí. Chtěla se ujistit, že vrah tam už není a nesleduje ji. Neslyšela nic než spokojené švitoření ptáků. Nevadilo jim, že tu leží mrtvá žena. Kromě ptáků bylo všechno v naprostém klidu. Dokonce ani nefoukal větřík, nechvěly se listy, nečeřila se vodní hladina. Na zemi po její pravici byla další krev. Naproti těm stopám od čtyřkolky. Jak to, že si tohohle všimla? Jak to, že registrovala takové nenápadné detaily?

Jsou to tvoje instinkty. Jsi policajtkou.

Ale Kara byla víc než jen polda. Byla taky podvodnice. Musela umět správně vyhodnotit lidi kolem sebe, všechny možné situace a jakékoliv prostředí.

Znovu si prohlížela tu zemřelou ženu. Z toho, co

bylo patrné – zranění, krev, žádné modřiny na krku –, usoudila, že zřejmě vykrvácela. Zdravotní sestra, podle oblečení a toho stetoskopu. Na doktorku byla asi příliš mladá.

Příliš mladá na to, aby byla mrtvá.

Kara se vrátila stejnou cestou, jakou přišla k jezeru. Snažila se jít ve svých vlastních šlápějích, aby co nejméně narušila stopy po vrahovi. V okamžiku, kdy měla dostatečně silný signál, zavolala 911.

„Tady je detektiv Kara Quinnová z policejního okrsku Los Angeles. Jsem asi čtvrt míle od značení čtvrté míle na běžecké stezce kolem Liberty Lake. Našla jsem tu tělo ženy. Dospělá, běloška. Zavolejte kriminální oddělení ve Spokane. Byla zavražděna. Není na ni hezký pohled.“

3

Washington D.C.
16:30

Mathias Costa, zvláštní agent FBI, nenáviděl ty chvíle, kdy musel sedět v kanceláři. Nemohl se dočkat, až bude zase v terénu, ale teď musel dát dohromady úplně nový tým. Byl zaseknutý tady ve Washingtonu na ředitelství už od Nového roku. Nová mobilní vyšetřovací jednotka byla konečně schválena a zafinancována, takže Matt a jeho šéf, zástupce ředitele Tony Greer, mohli začít dělat přijímací pohovory s vhodnými kandidáty a žádat o jejich přesun z jiných oddělení.

MVJ byla dítětem Tonyho Greera, ale Matt pochopil význam existence téhle jednotky velice rychle, když ho Tony pověřil jejím vedením. V mnoha oblastech služeb vymáhajících zákon a pořádek byly nedostatky, buď proto, že laboratorní kapacity byly omezené, nebo chyběli zkušení vyšetřovatelé. Jen několik okrsků FBI pokrývalo stovky tisíc čtverečních mil – některá oddělení měla dokonce zodpovědnost za tři státy.

Kromě Matta tu zatím na plný úvazek pracoval jen Ryder Kim, analytik. Byl to chytrý, rychlý kluk a vypadalo to, že na rozdíl od Matta netrpí fobií z byrokracie. Zaklepal na Mattovy dveře.

„Zástupce ředitele Greer vás chce okamžitě vidět ve své kanceláři, pane.“

„Díky.“

Jediné, co Mattovi na Ryderovi vadilo, byla ta jeho příšerná formálnost. Vytáhl ho sem přímo z Quantica. Sloužil tři roky v armádě hned po střední škole, se státní podporou studoval kriminální právo na SUNY v Albany a pak absolvoval čtrnáctitýdenní kurz pokročilé analytiky na akademii FBI. Byl sakra chytrý. Matt měl náramnou radost z toho, že ho vyfoukl třem jiným zájemcům, kterým se hodily Ryderovy dovednosti.

Matt vyběhl po schodech dvě patra do Tonyho luxusního kanclíku – měl tu výhled dokonce ze *třech* oken. Sekretářka signalizovala, aby šel dovnitř.

„Trojkový vrah zase řadí,“ řekl Tony.

Sériový vrah. Navzdory populárním pořadům ve skutečnosti sériových vrahů moc není. Podle různých výkazů a analýz tak mezi padesáti a dvěma tisíci. Matt se přikláněl spíš k tomu nižšímu odhadu, ale také věděl, že o stovkách vrahů se vůbec neví.

„Ten šílenec, co každé tři roky zabije tři náhodné lidi vždycky s třídním odstupem? Zabil i dva policajty.“

„Jo, to je on. Vždycky začne třetího března.“

„To je dneska. Dostalo se to k nám dost rychle.“

„Začátkem tohoto roku obdržely všechny pořádkové složky zprávu z analytického oddělení, že to přijde. Věděli jsme, jak bude vypadat místo činu.“ Tony podal Mattovi list papíru. „Od detektiva Andyho Knollse – jediného detektiva v Liberty Lake ve Washingtonu.“

„Nikdy jsem o tom místě ani neslyšel.“

„Městečko se sedmi tisíci obyvateli kousek od Spokane – což je samo o sobě docela malé město. Má to tam pod palcem místní pobočka FBI, která spadá pod vedení v Seattlu.“

„Proč mi tohle všechno vykládáš?“

„Je to tvůj první případ, Matte. Nechal jsem tobě a Ryderovi zarezervovat sedadla v posledním letu do Spokane na dnešní večer. Získáte tři hodiny času, takže byste

měli být schopni dorazit na místo činu a začít zítra brzy ráno. Požádal jsem Rydera, aby vytiskl všechny záznamy ze složek z předchozích vražd, ale moc toho není – staly se ve dvou různých státech, těla byla nalezena v různých stadiích rozkladu. Nechali jsme si tehdy vypracovat pravděpodobný profil toho vraha.“ Tony se odmlčel a Matt tušil, co se chystá říct. „Psala to Catherine.“

Dr. Catherine Jonesová byla bezpochyby nejlepší psycholožka, kterou v tuhle chvíli FBI zaměstnávala. Byla jedním z Mattových nejbližších přátel – tedy aspoň do minulého léta to tak bylo. Matt si neuměl představit, že by s ním na tak komplexním případě, jako byl tenhle Trojkový vrah, pracoval někdo jiný než ona.

„To je skvělá zpráva,“ zajásal Matt.

„Nevrátí se, víš to dobře, Matte.“

„Kvůli tomuhle případu se vrátí.“

„Už osm měsíců je doma.“

„Z toho byla šest měsíců suspendována, což byla pěkná blbost, že?“ Matt si letmým pohledem na zápěstí zkontroloval čas. Bylo deset minut po páté. „Přivedu ji zpět. V kolik mi to letí?“

„V devět čtyřicet. Krátké přistání v Chicagu.“

„Zabalím si a stavím se u ní cestou na Reaganovo. To, že ji smím přijmout do svého týmu, stále platí?“

„Samozřejmě, ale ji ta práce nezajímá. Nechce ji. Mluvil jsem s ní minulý měsíc. Dvakrát. Nedá se s ní hnout.“

„Změní názor.“

Tony pokračoval, jako by Matt vůbec nic neřekl. „Doporučila za sebe někoho jiného. Deana Callahana. Má dost dobré reference – před Quanticem pracoval v –“

Matt ho nenechal domluvit. „Chci Catherine.“

Tony rezignovaně rozhodil ruce. „Tak zlom vaz.“

„Vzhledem k tomu, že profil toho vraha vypracovala ona, určitě se bude chtít podílet na vyšetřování. Víš to stejně dobře jako já.“

Tony přikývl. „Přiměješ ji k tomu výčitkami?“